

Η

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΔΙΑ ΠΑΙΔΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΥΔΡΑΙΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ — ΕΤΟΣ Γ' 1881

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

1881

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδηροσίαισι τῶν περιεχομένων

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.		Σελ.
Ἀθανάσιος Η. Σουτάνης	34	Ἱατρικὸν (τὸ) τῆς περιεργίας (μετὰ εἰκόνας)	147
Ἀλληλογραφία «τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν» 15, 31, 47, 63, 78, 94, 110, 127, 142, 159, 175, 191		Ἰνδικὴ (ἡ) ὄρνις τοῦ Μπάρμπα-Θανάση (μετὰ εἰκόνας)	28
Ἀλφραβητικὸς κατάλογος τῶν ἐγγραφήτων συνδρομητῶν εἰς «τὴν Διάπλασιν»	109, 124	Ἱστορία μιᾶς γραμματικῆς (μετὰ 5 εἰκόνων)	134
Ἀνάκλιπτον (τὸ) τῆς μάμμης (μετὰ 2 εἰκόνων)	139	Κάβου ὅς αἰγὰ του (μετὰ 2 εἰκόνων)	166
Ἀναφορὰ (ἡ) τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρειος	30	Καῦμένη (ἡ) ἢ Ἀνθούλα	89
Ἄν ἤμην εἰκοσι ἐτῶν (μετὰ εἰκόνας)	12	Κέρβερος (ὁ) καὶ ἡ Αἰλίνα (Δρῆμα, μετὰ 2 εἰκόνων)	88
Ἀπερισκέψια μικροῦ κορασίου (μετὰ 3 εἰκόνων)	106	Κύριος (ὁ) Ἐγὼ	14
Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ (πρώτου, δευτέρου καὶ τρίτου)	76, 137, 172	Κωνσταντίνου Κανάρη (μετριοφροσύνη)	46
Ἀπροσδόκητα ἀποτελέσματα (μετὰ 2 εἰκόνων)	61	Λευκάνθεμον (τὸ)	36
Ἀριστέουσιντες (οἱ) τῶν συνδρομητῶν	138	Μάθημα (τὸ πρῶτον) τοῦ νέου δημοδιδασκάλου	23
Ἀσθενὲς (τὸ) παιδίον	91	Μαθητῆς τοῦ Γυμνασίου (μετὰ εἰκόνας)	124
Ἀσυλλόγητος (ἡ) Ἄρτεμις	22	Μάμμη (ἡ) (μετὰ εἰκόνας)	114
Βροχάλιακας (ὁ)	126	Ματογούλια (τὰ) τῆς μάμμης μου	61
Γενναία (ἡ) ἀπόφασις τοῦ Μάρκου Βότσαρη	10	Μεγάλα δυστυχήματα ἐκ μικρῶν ἀπροσεξιών	44
Γενναίτης (ἡ) τοῦ μικροῦ Πελοπίδα (μετὰ εἰκόνας)	146	Μέλλοντες (οἱ) ἤρωες (μετὰ εἰκόνας)	20
Δάκρυα (τὰ) τῆς μητρός	12	Μικρὰ (ἡ) κόρη καὶ τὰ φωσφόρα	10
Δὲν ἤξεύρατε τί εἶνε «ἡ Διάπλασις»; (μετὰ εἰκόνας)	188	Μικροὶ μας φίλοι	2
Διαγωνισμοὶ (πρῶτος, δευτέρος—μετὰ εἰκόνας—τρίτος—μετὰ εἰκόνας—τέταρτος—μετὰ 18 εἰκόνων)	44, 93, 138, 183	Μικρὸς (ὁ) βιβλιοδέτης	19
Διατί ἡ Φρόσω ἔχει λακκίσκους εἰς τὰς παρειὰς τῆς (μετὰ εἰκόνας)	86	Μικρὸς (ὁ) κλέπτης	98
Διήγησις (ἡ) τῆς μάμμης μου (μετὰ 2 εἰκόνων)	84	Μικροῦ κοιλίκου περιπέτεια (μετὰ 6 εἰκόνων)	24
Δικαίωμα (τὸ) τοῦ μεγαλειτέρου	58	Μικροῦ φιλοδόξου σκέψεις καὶ σχέδια (μετὰ εἰκόνας)	162
Δύο ἀντίθετοι χαρακτήρες (μετὰ εἰκόνας)	186	Μινημονικὸν Ἠλία Τανταλίδου	67
Δύο (οἱ) Παῦλοι	136	Νῆ ἤμην παιδί	187
Δώρα (τὰ) τῆς πρωτοχροναῖς (μετὰ εἰκόνας)	3	Ὀδοντόπονος (ὁ) τοῦ Φιλίππου (μετὰ εἰκόνας)	149
Ἐκατὸ εἰκόνα δύο κ' ἐξήντα	178	Ὀλίγον ὀκνηρὰ	75
Ἐλαστικὴ (ἡ) σφαῖρα καὶ τὸ σχοινάκι (μετὰ εἰκόνας)	54	Ὅλο σβούρες! ἄλο σβούρες (μετὰ 2 εἰκόνων)	169
Ἐνωπώσεις γατοῦδιου (μετὰ εἰκόνας)	103	Ὀνειροπόλημα (τὸ) τοῦ ναυτοπαίδο (μετὰ εἰκόνας)	18
Ἐξήλθετε ποτε εἰς τὰς ἀγρούς; (μετὰ εἰκόνας)	104	Παιγνία (μετὰ εἰκόνας)	122
Ἐπιστήμη (ἡ) μάγισσα (μετὰ 3 εἰκόνων)	55, 77, 92	Παιδικὴ (μία) ἐπιστολή (μετὰ εἰκόνας)	156
Ἐπιστολὴ λαγοῦ (μετὰ 2 εἰκόνων)	117	Παιδικὸν πνεῦμα, 12, 31, 46, 62, 78, 94, 110, 126, 142, 174, 190	
Ἐπιστῆς ἐθελοντῆς (Κωμῳδία)	69	Πέμφατέ μοι τὴν φωτογραφίαν σας	82
Ἐρωδήκη (ἡ) τῆς Ἀλκινόης	89	Περιγητῆς (ὁ) Κοντοούρης (μετὰ 2 εἰκόνων)	120
Ἐρωτική (μετὰ 2 εἰκόνων)	56, 73	Περιπέτεια (αἱ) τῆς Πλαγγόνος καὶ τοῦ Μολυβδίου στρατιώτου	140
Θάνατος (ὁ) τῆς μητρός μου	102	Περιπέτεια (αἱ) τοῦ Γεωργ. Σπινάκη	130
Θησαυρὸς	15, 30	Πίπα (ἡ) τοῦ Χαριλάου (μετὰ εἰκόνας)	53
		Πλαίσια καὶ πτωχοὶ	8

Πνευματικαὶ ἀσκήσεις, 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 143, 160, 176, 192	21.
Ποιανὴν ἐργασίαν κάμνει ὁ πατήρ σου; (Διάλογος)	50
Πομφόλυγες (αἱ) τοῦ σάπυκος	162
Πονεμένη (ἡ) χεὶρ τῆς Σοφίας	154
Ποῦ εὐρέθη ὁ Γλαῦκος; (μετὰ εἰκόνας)	18
Πρὸς τοὺς ἀριστεῖσιν τῶν συνδρομητῶν	66
Προστάτης (ὁ) (μετὰ εἰκόνας)	148
Πρωῖναι ἐνευπόσαι (μετὰ εἰκόνας)	51
Πρῶτη Μαίου πτωχοῦ παιδιοῦ (μετὰ εἰκόνας)	66
Πῶς ἐμάθε γράμματα ὁ Παπασολιώτης	75
Πῶς ἐμάνθανον γράμματα εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἰωαννίνων	26
Πῶς ἄλλαξε! (Διάλογος)	82
Πῶς πρέπει ν' ἀναπνεύωμεν	59
Πῶς φέρονται οἱ ἔχοντες γενναίαν καρδίαν	60
Ραταπλάν (μετὰ εἰκόνας)	40
Ρίζας! ρίζας!	155
Σάββατον (τὸ)	165
Σελίδες τινὲς ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τῆς Κλειοῦς	115
Συγκινήσεις (αἱ) τοῦ Λεωνίδα	27

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀπόσπασμα ἀνεκδότου ποιήματος περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ	146
Ἀρθμητικὴ	154
Ἄσμα τοῦ γεύματος	40
Διακονίης (ὁ)	86
Διδάσκαλος (ὁ τῶν πάντων)	52
Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς μικρᾶς Μαρίας	67
Ἐλεήμονα (τὰ) ὄφρα	77
Ἐλπίδες (αἱ)	84
Θάνατος (ὁ) τοῦ ἀρνιοῦ (μετὰ εἰκόνας)	74
Καλαμοδόνη (ἡ)	44
Κάλλιο ἀγγὲλὸν παρά ποτὲ	184
Κοιμήσου (μετὰ εἰκόνας)	36
Κούνια (ἡ) (στῆχοι καὶ μουσικῆ)	171

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἐν τῷ τόμῳ οὗτῳ περιέχει 96 εἰκονογραφίας

Η ΔΙΑΦΥΛΑΞΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἐγκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ συστήθησαν ὑπὸ τοῦ Οὐκραϊκοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως.

ἜΤΟΣ Γ'.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ, Ἰανουάριος 1881.

ΤΑΡΙΧ. 1.

Ἐν τῷ τόμῳ οὗτῳ περιέχει 96 εἰκονογραφίας

Μικροί μας φίλοι,

Με μεγάλην ανυπομονησίαν δὲν ἐπεριμένετε τὸ φυλλάδιον τοῦτο διὰ νὰ μάθητε ἂν ἐπὶ τέλους κατορθώθη ἐκείνο, διὰ τὸ ὅποιον τινὲς μὲν ἐξ ὑμῶν ἐνήργησαν πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, καὶ ἄλλοι ἐνεγράφησαν συνδρομηταί, πάντες δὲ ἐκ καρδίας ἐπιθυμεῖτε: ἂν κατορθώθη, λέγομεν, ἡ δις τοῦ μηνὸς ἔκδοσις «τῆς Διαπλάσεως»; Ἐνθυμηθεθε, βεβαίως, ὅτι διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο ἐπρεπεῖν οἱ συνδρομηταί μας νὰ πενταπλασιασθῶσι. Δοιπὸν τὸ ἔργον προχωρεῖ, ἀλλὰ δὲν ἐτελειώσεν εἰσέτι.

Πολλοὶ ἐξ ὑμῶν, μικροὶ μας φίλοι, καὶ πολλοὶ ἄλλοι μεγάλοι φίλοι μας καὶ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν ἰδικήν σας πρόοδον εἰσγάσθησαν μετ' ἐνθουσιασμῶν ὑπὲρ τῆς ἰδέας ταύτης· καὶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὁποίων θὰ δημοσιεύσωμεν μετὰ τινος τῶν προσχόντων φυλλαδίων αὐτῆς Διαπλάσεως θὰ ἴδῃτε τὰ ὀνόματα αὐτῶν καὶ θὰ μάθητε πόσους συνδρομητὰς ἐνεγράψεν ἕκαστος. Ἐκεῖ θὰ ἴδῃτε, ὅτι ἄλλοι ἐνεγράψαν 4 συνδρομητὰς, ἄλλοι 10, ἄλλοι 20, ἄλλοι 40, ἄλλοι 60 καὶ ἄλλοι ἀκόμη περισσότερους. Τὸν κατάλογον τοῦτον θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς ἰδιαιτέρον κομψὸν φυλλάδιον, ὑποβαλλόμενοι εἰς ἰδιαιτέραν δαπάνην· διότι δὲν θέλομεν νὰ σᾶς στερήσωμεν 4 ἢ 5 στήλας «τῆς Διαπλάσεως», τὰς ὁποίας θὰ ἐπλήρουν τὰ ὀνόματα ταῦτα, καὶ ἀντὶ τῶν ὁποίων σᾶς προσφέρομεν δύο ἢ τρεῖς διηγήματα.

Μικροὶ μας φίλοι! σεῖς ὅσοι δὲν ἐπιστρέψατε εἰσέτι τὰς ἀγγελίας σας, μὴ βραδύνετε! ἐγγράψατε ὅσους δύνασθε συνδρομητὰς ἐν αὐταῖς, καὶ ἐπιστρέψατέ τας ταχέως, διὰ νὰ κατορθώθη ὅσον τάχιστα ἡ δις τοῦ μηνὸς ἔκδοσις τῆς ἀγαπητῆς σας «Διαπλάσεως». Ἄμέσως ἀμα συμπληρωθῆ ὁ ἀπαιτούμενος τῶν συνδρομητῶν ἀριθμὸς, ἀμέσως—ἀλλὰ καὶ τότε μόνον—θὰ διπλασιασθῆ ἡ ἔκδοσις.

Καὶ σεῖς, μικροὶ μας φίλοι, τοὺς ὁποίους τῶρα διὰ πρώτην φοράν ἐπισκέπτεται «ἡ Διάπλασις», οἱ ὁποῖοι ἐφέτος διὰ πρώτην φοράν ἐνεγράφητε συνδρομηταί τῆς, κάμετε καὶ σεῖς τὸ μέρος σας! σκέφθητε ποιοὶ ἐκ τῶν φίλων σας δὲν λαμβάνουσι «τὴν Διάπασιν», συνενόθητε μετὰ τῶν φιλοστόργων γονέων σας ποῦ ἔχετε συγγενεῖς καὶ πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήσῃτε, διὰ νὰ κατορθώσῃτε νὰ ἐγγράψῃτε νέους συνδρομητὰς ἐν τῇ ἀγγελίᾳ, τὴν ὁποίαν μετὰ τοῦ φυλλαδίου τοῦτου σᾶς ἀποστέλλομεν.

Ἐνεργήσατε! ἐνεργήσατε πάντες μετὰ δραστηριότητος καὶ νοημοσύνης! μὴ ἀποθαρρύνεσθε ἂν τις σᾶς ἀρνήθῃ νὰ ἐγγραφῆ: ἀλλ' ἀποτάθητε πρὸς ἄλλον καὶ πρὸς ἄλλον καὶ πρὸς πάντας τέλος ὅσους γνωρίζετε. Τὰ μεγάλα ἔργα κατορθοῦνται διὰ τῆς ἐπιμονῆς· καὶ τὸ νὰ κατορθώσῃτε σεῖς, οἱ ὅσον μικροὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν, νὰ ἐγγράψῃτε τόσους συνδρομητὰς ὅσοι ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ ἐκδίδωται δις τοῦ μηνὸς «ἡ Διάπλασις» εἶνε πολὺ μέγα καὶ εὐγενὲς ἔργον· καὶ θὰ ἐπαινεθῆτε παρὰ πάντων, διότι, χάρις εἰς τὴν φιλομουσίαν σας, πρώτην φοράν περιδικὸν ἐν Ἑλλάδι θὰ ἔχῃ τόσους πολλοὺς συνδρομητὰς, ὅσους θὰ ἔχῃ τὸ περιδικὸν σας, «ἡ Διάπλασις σας» κατόπιν τῶν ἐνεργειῶν σας.

Ἐπιμονὴ λοιπὸν, μικροὶ μας φίλοι, ἐπιμονὴ! καὶ θὰ ἔχητε βεβαίαν τὴν ἐπιτυχίαν, καὶ ὡς βράβειον τῶν κόπων σας θὰ ἔχητε τότε δις τοῦ μηνὸς «τὴν Διάπασιν», ἡ ὁποία μεγάλην τῆς εὐτυχίαν θεωρεῖ νὰ εἶνε πάντοτε ἀχώριστός σας σύντροφος.

Μὴ λησμανῆτε ἑμᾶς τοῦτο πρὸ πάντων: ὅτι τόσον ταχύτερον θὰ ἀρχίσῃ ἡ δις τοῦ μηνὸς ἔκδοσις αὐτῆς, ὅσον ταχύτερον σεῖς θὰ μᾶς ἐπιστρέψῃτε τὰς ἀγγελίας σας μετὰ νέων συνδρομητῶν. Περιμένομεν μετ' ἀνυπομονησίας τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σας, διὰ νὰ ἐκδίδωμεν δις τοῦ μηνὸς αὐτὴν Διάπασιν τῶν Παιδῶν.»

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΡΡΕΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Θεέ μου, εἶμαι ἄρρωστο, εἶμαι βαρεῖά 'ς τὸ στομάχι
Καὶ ἔξαψα τὰ χέρια μου νεκρὰ θὰ τὰ σταυρώσω!·
Λυπήσου με, λυπήσου με! Εἶμαι μικρὸ ἀκόμα·
'Ας μὴ πεθάνω! ἔφε με, Θεέ, νὰ μεγαλώσω!·

Ἄ! ἀπὸ τῶρα μέσ' ἑς τὴ γῆ, μέσ' ἑς τὸ κρῦν χῶμα!·
Θεέ μου, κάνε με καλά, ἄχ! κάνε με νὰ γίνω,
Εἰς τὴν ζωὴν σου τίποτε δὲν ἔκαμά ἀκόμα.
Γιάνε με, Πλάστη, γιάνε με, δὲν θέλω νὰ πεθάνω!·

Νὰ μὴ πεθάνω! κάνε μου, Θεέ, αὐτὴν τὴν χάρι.
'Οχι, δὲν θέλω δὲ' ἔμὲ τὸν ἴδιον νὰ ζήσω,
Νὰ μεγαλώσω σοὶ ζῆταί, νὰ γίνω παληκάρι,
Εἰς τὴν γλυκεῖα πατρίδα μου τὸ αἷμά μου νὰ χύσω.

Καὶ ἂν γὰρ τὴν ἐλευθερίαν, ἂν τότε ἀποθάνω,
Νὰ πῶσ εἰς τὴν γαλαῆν σημαία μας ἐπάνω.

ΑἸΝΥΤΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Με πόσῃ ἀνυπομονησίᾳ ἐπεριμένετε, μικροὶ μου φίλοι, τὴν πρωτοχρονίαν, τὴν ἀγαπῆτὴν πρωτοχρονίαν, ἡ ὁποία φέρει μαζὴ τὴς τόσα δῶρα! Πιστάκις καὶ εἰς τὸ ὄνειρόν σας ἀκόμη ἦλθον ἕως εἰς τὸ προσκέφαλόν σας καὶ σᾶς ἐπεσκέφθησαν αἱ κοῦκλαι, οἱ στρατιῶται, καὶ τ' ἀμαζᾶκια καὶ τ' ἀλογάκια καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιγνιδάκια, τὰ ὁποία καὶ με ἀνοικτοῦς ὀφθαλμοὺς ὄνειρεύεσθε! Καὶ ὅταν τέλος τὸ ἐλάβετε τὸ δῶρον, τὸ ὅποιον ἐπεριμένετε ἐν ὀλόκληρον ἔτος, τὸ δῶρον, τὸ ὅποιον ἐπεριμένετε με τόσον καρδιοκτύπι, εἰπέτε μοι, δὲν ἐπετάξατε ἀπὸ τὴν χαρὰν σας!

Καὶ εἶχετε δίκαιον νὰ χαιρέτε· διότι τὸ δῶρον τῆς πρωτοχρονίας εἶνε ὁ διερμηνεὺς τῆς ἀγαπῆσης καρδίας· ὅστις χαρίζει δῶρον τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶνε ὡς νὰ λέγῃ εἰς ἐκεῖνον εἰς τὸν ὅποιον τὸ προσφέρει: «Ἔσαι καλὸν παιδίον καὶ σὲ ἀγαπῶ!» διὰ τοῦτο καὶ τὸ καλὸν παιδίον, τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἀξίζει νὰ τὰ ἀγαποῦν, περιμένει με ἐλπίδα καὶ χαρὰν συγχρόνως τὸ δῶρον τῆς πρωτοχρονίας· ἐν ᾧ τὸ κακὸν παιδίον δὲν τοῦμαζ' νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ λάβῃ δῶρον· καὶ βεβαίως, ποίαν σημασίαν θὰ ἔχῃ τὸ δῶρον δι' ἐκεῖνο: «Ἔσαι κακὸν παιδίον καὶ σὲ ἀγαπῶ!» πότε ἠκούσθη ὅτι ἀγαποῦν τὰ κακὰ παιδιὰ;

Εὐτυχεῖς λοιπὸν ὅσοι ἐλάβον δῶρα τῆς πρωτοχρονίας, καὶ τὰ ἐλάβον δικαίως· ἐλα-

βον ἐν δῖπλωμα ἀξίας, ἐν δῖπλωμα ἀγάπης.

— Ὡραία! ἀνακράζει ἡ σκωπτικὴ φωνὴ ἑνὸς μικροῦ ἀναγνώστου «τῆς Διαπλάσεως.» Περιφρημα! Δοιπὸν οἱ μολύβδῃνοι στρατιῶται τοὺς ὁποίους ἐχάρισαν εἰς ἐμὲ, ἡ κοῦκλα τὴν ὁποίαν ἐχάρισαν εἰς τὴν ἀδελφήν μου καὶ τὸ ἀμαζᾶκι τὸ ὅποιον ἐχάρισαν εἰς τὸ μικροῦλάκι μας εἶνε διπλώματα ἀξίας; Ἦ εἰν' αὐτὰ ὅπου μᾶς λέγετε;

— Ἀλλὰ, μικρὲ μου ὀξύθυμος φίλε, ποῖος σοὶ εἶπεν ὅτι διὰ τὰ δῶρα τῆς πρωτοχρονίας συνίστανται εἰς ὅτι ἐχάρισαν εἰς σέ, εἰς τὴν ἀδελφήν σου, καὶ εἰς τὸ μικροῦλάκι σας;

Ἐγὼ ἤξερω μερικὰ παιδιὰ, τὰ ὁποία λέγουσιν εἰς τοὺς γονεῖς τῶν καὶ τοὺς συγγενεῖς τῶν:

— Ἦν θέλετε νὰ μᾶς προσφέρετε κἀνὲν δῶρον καὶ θέλετε τὸ δῶρον αὐτὸ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ, σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς προσφέρετε κἀτι τι μετὰ τὸ ὅποιον θὰ γίνωμεν καλλίτεροι ἀπὸ ὅ, τι εἴμεθα, κἀτι τι τὸ ὅποιον θὰ μᾶς προξενήσῃ εὐχαρίστησιν ὄχι στιγμιαίαν, ἀλλὰ διαρκῆ.

Αὐτὰ λέγουσι τὰ καλὰ παιδιὰ· καὶ νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, μοὶ φαίνεται ὅτι σκέπτονται πολὺ γνωστικά.

Καὶ πραγματικῶς, ἀρμύζει εἰς Ἑλληνόπαιδας νὰ καταδέχωνται νὰ διασκεδάζου, μετὰ τί; μετὰ ἐν κομματί κηρίου, τὸ ὅποιον λέγεται κοῦκλα, μετὰ ἐν κομματί μολύβδου, τὸ ὅποιον λέγεται στρατιῶτης, μετὰ ἐν κομματί ξύλου, τὸ ὅποιον λέγεται γελοιωδέστατα διαβολίσκος; αὐτὰ εἶνε τὰ δῶρα, τὰ ὁποία ἀρμύζουσιν εἰς χεῖρας Ἑλληνοπαιδῶν, καὶ μάλιστα ὡς ὑμεῖς, οἱ ὁποῖοι εἴθετε μικροὶ σοφοὶ κύριοι καὶ μικραὶ σοφαὶ κυριαί, καὶ γνωρίζετε ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, καὶ εἴθετε συνδρομηταί αὐτῆς Διαπλάσεως;»

Εἰς τὰ μεγάλα παιδιὰ προσφέρουν καταλλόλυτα δῶρα· διὰ τοῦτο εἶπον ὅτι τὰ δῶρα τῆς πρωτοχρονίας εἶνε διπλώματα ἀξίας· τοιαῦτα ἀθώματα μόνον τὰ νήπια ἠμποροῦν νὰ διασκεδάσου μὴν στιγμὴν, καὶ εἰς αὐτὰ δὲ τὰ προσφέρουν ὄχι ὡς ἀμοιβήν, διότι ἐκεῖνα δὲν ἠμποροῦν νὰ πράξουν ἀκόμη τίποτε ἀξίον ἀμοιβῆς, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ ἔχουν νὰ παι-

Ζουν κάτι με τὰ μικρά παχουλά των χερσάκια.

Αλλά και αυτά περίφημα τὰ διορθώνουν τὰ δώρα των· μετά μίαν στιγμήν αἱ χεῖρες τῆς κούκλας εἶνε τόσον συνεστραμμέναι ὡς νὰ εζήτουν ἔλεος, διὰ τὴν κυρίαν των, ὃ δὲ μολυβδίνος ἀμαξᾶς κρημνίζεται ἀπὸ τὴν θέσιν του, ὅχι διότι ἔτρεχε πολὺ τὸ ἀμαξάκι, ἀλλὰ διότι τὸν ἐξεσφενδόνισε κατὰ γῆς ἡ μικρὰ χεὶρ τοῦ μικροῦ του κυρίου.

Ἡ Μαρίκα καὶ ὁ Γιάννης εἶνε ἀδελφοί. Ἡ Μαρίκα εἶνε τεσσάρων καὶ ἡμίσεως ἐτῶν, ὃ δὲ Γιάννης τριῶν.

Εἰς τὴν Μαρίκαν ἐχάρισαν μίαν κούκλαν μὲ ὠραία κατακόκκινα μάγουλα· ἦτο τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς· ἀλλὰ πόσον ὀργήγορα παρήλθεν ἡ χαρὰ τῆς, ὅπως ὅλαι αἱ χαραὶ, τὰς ὁποίας προξενοῦσιν αἱ κούκλαι! μετὰ μίαν ὥραν ἡ κούκλα ἔμεινε χωρὶς πῖλον, μετὰ δύο ὥρας τὸ φορεματάκι τῆς ἐκείτο εἰς μίαν γωνίαν τῆς αὐλῆς, τὴν τρίτην ἡ Μαρίκα ἐξέβαλε τὸ πῖτυρον, μὲ τὸ ὅποιον ἦτο γεμισμένον τὸ ποδάκι τῆς δυστυχισμένης, καὶ ἔγινε τότε τόσον ἰσχυρὸν, τόσον ἰσχυρὸν τὸ πόδι ἐκεῖνο, ὡσάν νὰ ἔχασεν ἑξαφνα δλον τὸ κρέας του καὶ τοῦ ἔμεινε μόνον τὸ δέρμα· τὸ ἔσπερας ἡ Μαρίκα ἐνόμισεν ὅτι ἡ κούκλα τῆς ἐλιποθύμησε καὶ ἐπῆγε νὰ τὴν βρέξῃ μὲ νερὰ εἰς τὰ πηγᾶδι, ἀλλ' ἄλλοίμονον! νεκρικὴ ὠχρότης διεχύθη εἰς τὰς παρειὰς τῆς. . . . καὶ ἤξεύρετε διατί; διότι ἐβγήκαν αἱ κόκκινα βαφαὶ μὲ τὰς ὁποίας ἦσαν βαμμένα!

Εἰς τὸν Γιάννην ἐχάρισαν ἓνα ξύλινον στρατιώτην. Ὁ Γιάννης ἦτο καταμαγευμένος μὲ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ φίλου του, διότι, ἅμα τοῦ ἐπίεζε ὀλίγον τὸ στῆθος, ὃ στρατιώτης ἐξέβαλλε κραυγὴν ὡς νὰ τῷ ἔλεγε: «Καλημέρα, Γιάννη!»

Αὐτὰ μετ' ὀλίγας ὥρας καὶ αὐτὸς ἐθυσιάσθη. . . ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Γιάννη. Ὡς νὰ εἶχεν ὑπάγει εἰς τὸν πόλεμον, ὡς νὰ εἶχε πληγωθῆ ἀπὸ σφαίραν τηλεβόλου, ἐδῶ ἐκείτο ἡ χεὶρ του, ἐκεῖ ὃ ποῦς του, παρέκει ἡ κεφαλὴ του. Τὴν ἐπύριον δέ, ὅταν ὁ Γιάννης κατέβη εἰς τὸν κήπον, μὲ τὸ ὑπόδημά του ἐπάτησεν ἐν μικρὸν ξύλον, καὶ ἐκεῖνο ἐξέβαλε ὄξειαν κραυγὴν ὁμοιάζουσαν μὲ παράπονον. Τὸ ξύλον ἐκεῖνο ἦτο

τὸ στῆθος τοῦ στρατιώτου καὶ ἡ κραυγὴ τὸ ἐκεῖνη ἡ τελευταία του ἀναπνοή.

Βλέπετε καλῶς τὴν πρώτην εἰκόνα; βλέπετε τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον κρατεῖ ἓνα παραδοξότατον ἀνθρωπίσκον μέσα εἰς μίαν γαβάθαν γεμάτην γάλα; τὸ μικρὸν λέγεται Τάκης, ὃ δὲ ἀνθρωπίσκος αὐτὸς εἶνε τὸ δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς, τὸ ὅποιον ἔλαβεν. Ὁ Τάκης συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ βαπτίσῃ τὸν ἀνθρωπίσκον του, ὅπως εἶδεν ὅτι ἐβάπτισεν ὁ γονὸς του τὸ μικρούλακι των πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν· ἅμα λοιπὸν εἶδεν ὅτι ἦτο μόνος, καὶ εἶδε καὶ τὴν γαβάθαν γεμάτην γάλα; ἔτρεξε καὶ ἐθύθισε τὸν ἀνθρωπίσκον του· ἀλλὰ φεῦ! ἀντὶ νὰ τῷ δώσῃ βάπτισμα ζωῆς, τῷ ἔδωκε βάπτισμα θανάτου καὶ ἔλυωσεν ὁ δυστυχῆς, διότι αὐτὸς μὲν ἦτο ἀπὸ κηρίον τὸ δὲ γάλα ἦτο βραστόν.

Δὲν μοι λέγετε, ὅας παρακαλῶ, ποῖον ἀπὸ τὰ παιδιά αὐτὰ νύχαιστηθῆ μετὰ τὸ δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς; ἀλλὰ καὶ ποῖον ἄλλο παιδίον νύχαιστηθῆ ποτέ του μὲ τοιαῦτα δῶρα;

— Τότε λοιπὸν, μοι ἐπαναλαμβάνει ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ μου φίλου, (ἀλλὰ τώρα κλέον ὅχι σκωπτικῆ) τί πρέπει νὰ μᾶς χαρίζουν διὰ νὰ εἶνε δίπλωμα ἀξίας, νὰ εἶνε ἀξίον δι' ἑλληνοπαίδιας καὶ συγχρόνως νὰ μᾶς εὐχαριστῆ;

— Βιβλία, μικρὸ μου φίλε, βιβλία.

— Βιβλία; τώρα δὲ τὸ ἐπιτύχετε πάλιν! τὰ περισσότερα βιβλία, τὰ ὅποια μᾶς δίδουν, δὲν εἶνε διὰ δῶρα, διότι οὔτε μᾶς ὠφελοῦν οὔτε μᾶς εὐχαριστοῦν. Πῶς νὰ μᾶς ὠφελήσουν ἀφ' οὗ δὲν τὰ ἐνοοῦμεν, καὶ πῶς νὰ μᾶς εὐχαριστήσουν ἀφ' οὗ οὐδὲν ἐνδιαφέρον εὐρισκομεν εἰς αὐτά; Πιθανὸν νὰ μὴν ἐγράφθησαν ἐπίτηδες δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ τί πταίομεν ἡμεῖς ἂν δὲν μᾶς ἀρέσουν; Βιβλία! Ὡραῖον δῶρον!

— Ἀναψες πάλιν, μικρὸ μου φίλε ἂ! δὲν κάμνεις καλὰ ν' ἀνάπτῃς τόσον ὀργήγορα! σὺ εἶσαι σωστὸν οἰνόπνευμα! Πιθανὸν νὰ ἔχῃς ὀλίγον δικαίον, ἀλλ' ἐξέτασον, ἐρώτησον, ζήτησον καὶ θὰ εὕρῃς βιβλία, τὰ ὅποια σ' εὐχαριστοῦν, διότι τὰ ἐνοοεῖς, διότι εἶνε γραμμένα διὰ παιδιά καὶ μάλιστα δι' ἑλληνοπαίδιας, βιβλία, τὰ ὅποια τὰ λαμβάνεις μὲ ἀγάπην εἰς τὰς χεῖρας σου, καὶ ὅταν τὰ ἀφίνης εὐρίσκεις ὅτι ἔμαθες ἀνεπαισθήτως χίλια πράγ-

Μετὰ χιόνια στὸ σχολεῖο.

ματα, ἐν ᾧ συγχρόνως διεσκέδασες περίφημα.

— Τότε λοιπὸν, ἐπαναλαμβάνει ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ μου φίλου, θὰ γίνω καὶ ἐγὼ ἐν ἀπὸ τὰ καλά παιδιά, τὰ ὅποια παρακαλοῦν τοὺς γονεῖς των νὰ τοῖς προσφέρουν δῶρα μὲ τὰ ὅποια ἡμποροῦν νὰ γίνουν καλλίτεροι. Μάλι-

στα. Ἐπειδὴ δὲ εἶμαι ἑλληνοπαῖς καὶ συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως τώρα θὰ ὑπάγω νὰ ἐξαρίσω ἀπὸ τὰ δωμάτιόν μου καὶ κηρίνας κούκλας καὶ μολυβδίνους στρατιώτας καὶ ξύλινα διαβολάκια. . . .

ΑΙΜΥΓΙΟΣ ΒΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΜΕ ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Πό, πό, πό! τί χιόνι! 'Ε! παιδιά, πηδάτε
Φόρεμα λευκό Μ' δὴ τὴν καρδιά,
Εἰς τὴν γῆν ἀπλόνει Καὶ περιγυλάτε
Πό, πό! τί κακό! Παρὰ τὴν παγωνιά:
'Ο ένας μὲ τὸ χιόνι 'Ο ένας μὲ τὸ χιόνι
Τὸν ἄλλον κουκουλῶνει. Τὸν ἄλλον κουκουλῶνει.

Πάλι τρέλλα, πάλι Στρατὶς! ἐδῶ ἔκαπλώθη
Σφαῖρες καὶ χαρὰ, Τοῦτο τὸ τρελλό:
Κίνησις μεγάλη Οὐ! βαθεῖα ἐχάθη....
Καὶ οὐρά! οὐρά! Τραλαλό, λαλό.
'Ο ένας κουκουλῶνει Καὶ τὸ κουκουλῶνει
Τὸν ἄλλον μὲς' στὸ χιόνι. 'Ο ἄλλος μὲς' ἔς τὸ χιόνι.

Μόν' αὐτὰ τὰ δῶα
Ποῦν' στὴ ζωγραφία
Πᾶνε στὸ σχολεῖο,
Στὴ χρυσεὴ δουλειά.
Καὶ κανεῖς μὲ χιόνι
Αὐτὰ δὲν κουλῶνει.

A. Π. Σ.

ΤΙ ΕΠΡΑΞΕΝ Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ
εἰς κρίσιμον στιγμήν τοῦ ἔθνους.

Ὁ Γεώργιος Γεννάδιος, ὁ ὁποῖος συνέγραψεν ἐκτός ἄλλων βιβλίων καὶ τὴν γνωστὴν Γραμματικὴν, δὲν ἦτο μόνον ἄνθρωπος μὲ πολλὰ γράμματα, ἀλλὰ εἶχε καὶ γενναίαν καρδίαν καὶ θερμὴν φιλοπατριαν διὰ τοῦτο ἐφάνη ὠφέλιμος εἰς τὸ ἔθνος μας, ὄχι μόνον διότι συνετέλεσε πολὺ εἰς τὸ νὰ διαδοθῶν τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὄχι μόνον διότι ἐδίδαξε περτῆκοιτα ὀλόκληρα ἔτη τὸ Γένος, ἀλλὰ διότι καὶ εἰς τὴν ἱεράν μας Ἐπανάστασιν ἔλαβε μέρος, καὶ ὅπου ἦτο κίνδυνος ἔτρεχε, καὶ μεγάλας προσέφερεν ὑπηρεσίας εἰς τὴν πολεμοῦσαν καὶ ταλαιπωρουμένην τότε Πατρίδα μας.

Τῆ 1826 εὐρισκόμενος ὁ Γεννάδιος εἰς Νάυπλιον καὶ βλέπων ὅτι ἡ Ἐπανάστασις ἐκινδύνευε νὰ καταστραφῆ, διότι δὲν ὑπῆρχον χρήματα, τοσοῦτω πατριωτικῶν λόγων ἐξεφώνησεν εἰς μίαν πλατείαν ὥστε πολλοὶ προθύμως ἔτρεξαν νὰ προσφέρουν, τι ἤμπορουν, καὶ πρῶτος αὐτὸς ἐκένωσε κατὰ γῆς τὸ πενιχρόν του βαλάντιον, ἀνακράζων: — Ἰδοὺ πᾶν ὃ, τι ἔχω, τὸ προσφέρω εὐχαρίστως! Ἄλλ' ὄχι, δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν, δὲν προσέφερον ἀκόμη τὰ πάντα ἔχω καὶ ἄλλο τι νὰ προσφέρω, καὶ προσφέρω τὸν ἐκυτόν μου. ποῖος θέλει νὰ μὲ μι-

σθώσῃ ὡς διδάσκαλον τῶν τέκνων του διὰ τέσσαρα ἔτη; ὡς πληρώσῃ ἐδῶ, διὰ τὴν Πατρίδα ὅσα θέλει διὰ μισθὸν τῶν διδασκαλικῶν κόπων μου καὶ ἀμέσως τὸν ἀκολουθῶ.

Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν προσέφερον ὅλοι ὅσα ἔπρεπε ἢ ὅσα ἠδύνατο νὰ προσφέρωσι καὶ μάλιστα αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι εἶχον κοσμήματα περιττὰ εἰς αὐτάς τότε, ἀλλὰ δυνάμενα νὰ χρησιμοποιηθοῦν διὰ τὸν πόλεμον, καὶ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν λειτουργίαν ἢ ὁποῖα ἐτελεῖτο εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, πολὺ ὀλίγαι γυναῖκες παρευρίσκοντο. Ὁ Γεννάδιος τότε, εὐγενῆ ἀγανάκτησιν αἰσθανθεὶς διὰ τοῦτο, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν βροντώδη πρὸς τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

« Δυστυχῆ παιδιά! γονατίσατε! σὰς ἐγκατέλειψαν αἱ μητέρες σας! ἤξεύρουσι ὅτι οἱ ἔχθροὶ σφάζουσι καὶ πέρνουσι σκλάβους, ὅτι αὐριον θὰ ἔλθουσι καὶ σὰς νὰ σὰς σόρουσι εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, ἀλλ' ἀδιαφοροῦν, φιλαργυροῦνται ὀλίγα χρήματα. Ἄλλος προστάτης δὲν σὰς μῆνει ἐπὶ τῆς γῆς, παρὰ ὁ κοινὸς προστάτης, ὁ Θεός! »

Καὶ τὰ παιδιά, μὴ τολμήσαντα νὰ παρακοῦσούν τὴν ἐπιτακτικὴν ἐκείνην φωνήν, ἐγονάτισαν ὅλα. Ἐκείνος δὲ ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν του καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του ὑψώσας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνεφώνησε: « Σὺ ὁ προστάτης τῶν ἀθῶων καὶ ἐκείνων οἵτινες δὲν ἔχουσι καταφύγιον, μὴ ἐγκαταλείψῃς καὶ Σὺ τὰ παιδιά ταῦτα, τὰ ὁποῖα προσπίπτουσι εἰς Σέ. Σῶσον αὐτὰ ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς αἰχμαλωσίας. Οἱ ἄνθρωποι τὰ παρήτησαν ἐπίβλεψον Σὺ εἰς αὐτά, ἐπίβλεψον εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τῆς ὁποίας ὅλοι καταφέρονται, τὴν ὁποίαν παραβλέπουσι, τὴν ὁποίαν προδίδουσι καὶ αὐτὰ τῆς τὰ τέκνα. Δόσε, ἐναντίον τῶν θελήσεων τῶν ἀνθρώπων, νὰ λάμψῃ εἰς αὐτὴν ὀλόκληρον ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας, τὰ δὲ παιδιά ταῦτα, πολιτικὴ ἐλευθεροῖν νὰ τὴν ὑπηρετήσουσι ποτὲ μὲ πίστην καὶ εὐκρίνοιαν διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῆς καὶ τὴν ἰδικήν σου δόξαν. Ἡ, ἂν Σὺ ὁ πάνσοφος γνῶρίζῃς δεῖξαι γραμμένον τὰ παιδιά ταῦτα, νὰ γίνουσι αἰτία δυστυχίας εἰς τὴν πατρίδα των, παράδοσέ τα καλλίτερα εἰς τὸ στόμα τῆς μαχαίρας, καὶ παράδοσον καὶ ἐμὲ ἀκόμη πρὶν ἔ-

ναῖδῶ τὴν Ἑλλάδα ταπεινωμένην καὶ πάλιν σκλαβωμένην. »

Καὶ ὅλοι ἐδάκρυσαν καὶ ὅλοι προσέφερον ὅ, τι εἶχον πλέον, καὶ συνήχθησαν πολλὰ χρήματα καὶ ἠτοίμασθη στρατός καὶ ἐσώθη τότε ἡ Ἑλλάς. . . ΦΙΑΙΣΤΕΡ.

Η ΣΥΝΟΜΩΣΙΑ
ΣΚΗΝΗ ΜΑΘΗΤΙΚΗ.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

- BIBAION. — ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ. — ΚΑΛΑΜΑΡΙ. — ΠΕΝΝΑ. — ΜΑΝΩΛΗΣ.
- BIBA. (ἀνυστένάζων θλιβερά). Ὄ! ἡ ζῶή μου καντήνησεν ἀνυπόφορος πλέον!
- TET. (ἐπίσης) Ζωὴ εἶνε ἡ ἰδική μου; Βάσανος, μαρτύριον, ἀγωνία ἀλλ' ὄχι, ὄχι ζωή!
- KAA. (μετ' ἀγανακτήσεως) Δὲν βαστώ πλέον! . . . καλλίτερα θάνατος παρὰ τοιαύτη ζωή! . .
- PEN. (μετ' ἀπελπισίας) Θεέ μου! Θεέ μου! εἶμαι δυστυχής, πολὺ δυστυχής! . .
- BIBA. (μετ' ἀγανακτήσεως) Εἰς ἐμὲ νὰ δείχῃς τοιαύτην ἀδιαφορίαν; ἂ κύριε Μανώλη, κύριε Μανώλη!
- TET. (ἐπίσης) Εἰς ἐμὲ νὰ δείχῃς τοιαύτην περιφρόνησιν; αἶ! κύριε Μανώλη!
- KAA. (καταθλιμωμένον) Κ' ἐμὲ νὰ μ' ἔχη πεταγμένο ὡς ἂν ἦμουν! . . .
- PEN. (κατακλιτρὶν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς) Ἄμ' ἐμὲ, νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ μὲ φάγῃ ἡ σκουριά;
- BIBA. Ἐγὼ νὰ καταντήσω εἰς τοιαύτην κατάστασιν; καταλερωμένο ὡς ἂν τὸ κατάστιχον τοῦ Μπαρμπά Γεώργη, τοῦ παντοπώλη, κατασκομισμένο ὡς ἂν τὰ ὑποδήματα μικροῦ παιδιοῦ ὅπου τρέχει εἰς τὰ χωράφια!
- TET. (στενάζων) Διατὶ νὰ μὲ φέρῃ εἰς τοιαύτην ἀθλίαν κατάστασιν, διατὶ νὰ μὲ ἀκρωτηριάσῃ! ἰδέτε τὰ φύλλα μου, τὰ φύλλα τῆς καρδιάς μου, εἶνε κομμένα, σχισμένα, βγαλμένα!
- KAA. Ἐμὲ πάλιν πέτα ἐδῶ καὶ πέτα ἐκεῖ μού ἀπάνισε τὸ κορμί μου! τὸ αἷμά μου τρέχει σὰν ποτάμι.
- TETP. Αἶ! αὐτὸ εἶνε κατάμελανωμένα τὰ φύλλα μου!
- BIBA. Καὶ τὰ ἰδικά μου! . .
- PEN. (τρέμουσα ἐξ ὀργῆς) Ἄμ' ἐμὲ ποῦ μὲ

εἶχε πετᾶζει χθὲς μέσα εἰς τὰ σκουπίδια καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ ρίψουσι εἰς τὸ κάρο! Ἄλλο μόνον δὲ εἰς ἐμὲ ἂν τοῦ καταβῆ κάμμιαν στιγμήν νὰ γράψῃ! τότε ἄλλα βάσανα πάλιν! Καὶ γράμματα εἶν' αὐτὰ ὅπου μὲ κάμνει καὶ τοῦ γράφω; ὁ Θεός νὰ τὰ κάμῃ γράμματα! εἶνε μερικὰ πράγματα ποῦ οὔτε εἰς τὰ πόδια τους δὲν εἰμποροῦν νὰ σταθοῦν καὶ γέρονται ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡς ἂν νὰ τὰ φυσᾷ δυνατὸς ἀνεμὸς!

- BIBA. Πόσον ζήλωμα τὰ βιβλία τοῦ Δημητράκη (μετὰ τρυφερότητος) πόσον τ' ἀγαπᾷ!
- TETP. Κ' ἐγὼ τὰ τετράδιά του (ἐπίσης) πόσον τὰ περιποιεῖται!
- KAA. Κ' ἐγὼ τὸ καλαμᾶρι του (ἐπίσης) πόσον τὸ προσέχει!
- PEN. Κ' ἐγὼ τῆς πέννης του (ἐπίσης) πῶς τῆς καλομεταχειρίζεται!
- BIBA. (μετ' ἀποφασιστικότητος) Μοῦ ἤθε μία ἰδέα! Μάλιστα! Βέβαια! Πρέπει νὰ τὸν μάθωμιν ὅτι δὲν περιφρονοῦνται ἀτιμωρητὴ πρόσωπα ὡς ἂν ἡμᾶς. Ἐρχεσθε νὰ κάμωμιν μίαν συνωμοσίαν;
- TETP. KAA. PEN. (μετ' ἐκπλήξεως καὶ μὲ μίαν φωνὴν ὅλοι) Συνωμοσίαν!!!
- BIBA. Συνωμοσίαν βέβαια. Ὁ Μανώλης δὲν ἤξεύρει ποῦ μᾶς ἔχει ἀφήσει. Ἄν ἔλθῃ καὶ μᾶς ζητήσῃ νὰ μὴν εὐγοῦμε. Σύμφωναί; νὰ μὴν εὐγοῦμε.
- TETP. (μετὰ ζωηρότητος) Νὰ μὴν εὐγοῦμε!
- KAA. (ἐπίσης) Νὰ μὴν εὐγοῦμε!
- PEN. (ἐπίσης) Νὰ μὴν εὐγοῦμε!
- BIBA. Σιωπὴ κ' ἔρχεται!
- ΜΑΝΩΛΗΣ (βιαστικὸς παρατήρησι ἐδῶ κ' ἐκεῖ) Ποῦ εἶνε τὰ βιβλία μου, ποῦ εἶνε τὸ τετράδιόν μου, τὸ καλαμᾶρι μου, ἡ πέννα μου; (Στέκει καὶ σκέπτεται) Ποῦ τὰ εἶχα ἀφήσει τὴν παρομῶν τῶν Χριστουγέννων; ποῦ εἶνε τὰ βιβλία μου; μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν τὰ βιβλία μου; (Ἀκούεται τὸ ὠρολόγιον σημαῖνον ὀκτῶ) ἂ! τὴν ἐπαθα! (τεταραγμένος καὶ περισσότερο βιαστικός) δὲν θὰ προφθάσω! θὰ πάρω ἀπουσίαν, θὰ τιμωρηθῶ. (Σταματῶν ἀφνης πλήρως ἀπελπισίας) Μὰ ποῦ δὲν ξέρω οὔτε λέξιν μάθημα! ὦ δυστυχία μου, ὦ δυστυχία μου!

ΑΙΜΓΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΙ ΘΑ ΜΟΙ ΠΡΟΣΦΕΡΗΣ, ΜΑΜΗ ΜΟΥ;

— Μάμη μου, πέρυσιν, στε ήμην και μικρότερα, μοι επρόσφερες εν δώρον· θα μοι προσφέρης άοά γε και εφέτος; ήρώτα ή μικρά Καλλιρρόη την γραικν της μάμης, κατά τας παραμονάς της πρωτοχρονιάς.

— Βέβαια, Καλλιρρόη μου, αφού μάλιστα εφέτος έγινες καλλιτέρα από πέρυσιν ειμπορώ, να μοι σου προσφέρω δώρον του Αγίου Βασιλείου;

— Τι θα μοι προσφέρης, μάμη μου; αν σε παρακαλέσω να μοι προσφέρης κάτι τι, το όποιον είνε ευφηνότερον από κάθε άλλο δώρον, και το όποιον θα το μεταχειρισθώ καλλίτερα από κάθε άλλο πράγμα, θα μοι το προσφέρης;

— Αν είνε τοιούτον, όπως λέγεις, διατι όχι, Καλλιρρόη μου;

— Τότε λοιπόν να μοι προσφέρης ως δώρον της πρωτοχρονιάς αύταις ταις κάλτσαις όπου πλέκεις και πλησιάζεις να τας τελειώσης.

— Ταις κάλτσαις; αύταις! ανερώνησεν εκπληκτος ή μάμη. Τι λέγεις, κόρη μου; δεν βλέπεις, ότι το ποδάκι σου πλέει μέσα εις αύτάς; έπειτα ουδέχεις τόσα ζεύγη. Κάλτσαις μου ζητείς δια δώρον της πρωτοχρονιάς;

— Ω μάμη μου, άκουσάν με πρώτον, και αν δωσα σοι είπω είνε άνόητα, μη μοι χαρίζης τίποτε. Χθές το έσπέρας επέρασα από την οικίαν της γειτόνισσας μας, της Κυρά-Ελένης και είδα, μάμη, ότι ή πτωχή επατούσε κατά γής με γυμνούς πόδας επάνω εις τας πλακάς της αυλής και εκρύωνε πολύ, και έγραψε, κ' εγώ ανεπρηχάσα. . . .

— Λοιπόν;

— Και είπα με τον νούν μου: «Η καυμένη ή κυρά-Ελένη! πόσο την λυπούμαι! αλλά όπου δεν έχω τίποτε εγώ να της δώσω; τότε έσκέφθηκα το δώρον της πρωτοχρονιάς και είπα πάλιν με τον νούν μου:» θα παρακλέσω την μάμη μου, αντι άλλου δώρου, να μοι δώση εν ζεύγος από ταις κάλτσαις όπου πλέκει μόνη της;» ή καυμένη ή Κυρά-Ελένη, πόσο θα χαρή, όταν δεν θα κρυήν! Τι λέγεις, μάμη μου;

— Λέγω ότι είσαι πολύ καλόν και αγαθόν

κοράσιον, και ότι όχι μόνον ταις κάλτσαις, αλλά και άλλα πράγματα θα σοι δώσω δια την Κυρά-Ελένην.

Και εγερθείσα από την καθέλιαν της πλήρης χαράς, έλαβε την Καλλιρρόην εις τας άγκάλας της και την εφίλησε, και την εφίλησε πολύ.

Την δε παραμονήν του Αγίου Βασιλείου ή μικρά Καλλιρρόη, κρατούσα εν μικρόν δέμα, περιέχον ταις κάλτσαις, εν ζεύγος υποδήματα, και άλλα πράγματα, τα έφερον εις της Κυρά-Ελένης. Φαντάσθητε την χαράν της πτωχής γυναικός! Τα έλαβε με δάκρυα ευγνωμοσύνης από τας χείρας της Καλλιρρόης, και άφ' ου τή ευχθήη πολλά, τή είπεν ότι ήτο αγαθόν κοράσιον ή Καλλιρρόη.

Και είχε δίκαιον ή κυρά-Ελένη, δεν είνε αληθές, μικρά μου αναγνωστριαί;

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

ΠΑΟΥΣΙΟΙ ΚΑΙ ΠΤΩΧΟΙ

Πρό της οικίας τινός γερόντος είχαν συναθροισθή μερικά παιδιά και συζητούν: διατι υπάρχουν πλούσιοι και πτωχοι εις τον κόσμον; ο γέρον όστις τα ήκουε μειδιών από το παράθυρόν του, κατέβη εις την θύραν και άφ' ου τα έμέτρησε πόσα παιδιά ήσαν, έδωκεν εις το καθέν από είκοσι λεπτά.

— Λάβετε, είπε προς αύτά, τα όποια εμειναν εκπληγημένα, και μεθαύριον, όταν θα έλθητε πάλιν να σας ιδώ, θα ήξούρετε διατι υπάρχουν πλούσιοι και πτωχοι εις τον κόσμον.

Και τα παιδιά κατευχαριστημένα έφυγον όλα γοργά-γοργά, κρατούντα τα είκοσι λεπτά εις τας χείρας των.

Μετά δύο ήμέρας κατά την υπόσχεσιν των είχαν πάλιν συναθροισθή πρό της οικίας του γερόντος.

— Τι έκαμες σου τα είκοσι λεπτά σου; τα έχεις; ήρώτησεν εν από τα παιδιά;

— Δεν τα έχω, ήγόρασα κάστανα, απήνητης το παιδίον.

— Ύπάρχουν λοιπόν πτωχοι εις τον κόσμον, είπεν ο γέρον, διότι ή λαιμαργία φέρει την πτωχίαν, όπως εις σε, όστις δεν έχεις πλέον

Τί θα μοι προσφέρης, μάμη;

τα είκοσι λεπτά σου, διότι τα έφαγες μήλα.

— Σο τα έχεις; ήρώτησεν εν άλλο παιδίον.

Αλλ' αυτό με τα δάκρυα εις τους όφθαλμούς είπεν, ότι τα έχασεν.

— Ύπάρχουν πτωχοι εις τα κόσμον, μικρά

Αλλ' εις την γωνίαν, μεταξύ των δύο οικιών, εύρισκeto, όταν ήλθεν ή πρώτη, ή μικρά κόρη, έχουσα ερυθράς τας παρειάς της και το μειδιάμα εις τὰ χείλη της. . . . εύρισκeto νεκρά, νεκρά εκ του φόχους της τελευταίας εσπέρας του έτους. Η πρωτοχρονη εζήμερωσε, και ή μικρά εύρέθη νεκρά καθήμενη εκεί με τὰ φωσφόρα της, των οποίων εν κουτίον είχε εντελώς καθ. «Ηθέλησε να ξεσταθής!» είπε κάποιος. Κανείς όμως δεν ήξευρε πόσα ώραία πράγματα είδε και έν τώ μέσω ποίας λάμπως είσήθε με την γραίαν μάμην της εις το νέον έτος.

(Κατά Άνδερσεν.) ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

ΑΝ ΗΜΗΝ ΕΙΚΟΣΙ ΕΝΟΣ ΕΤΩΝ! . .

«Τί με κυττάζετε; εγώ τώρα είμαι πλέον 22 έτών· είμαι πλέον μεγάλο παιδί, αλλά τί όφελος; άφ' ουδέν είμαι ίσα με τον αδελφόν μου, ό οποίος είναι έπιστρατός! Ω! άν ήμην ίσα με τον αδελφόν μου, θα ήμην και εγώ έπιστρατός· ή άν δεν μ' έπαιρναν, θα έπηγαίνα έθελοντής· θα έπηγαίνα εις τό ίππικόν· μ' άρέσουν πολύ τὰ άλογα· τό ίδικόν μου· θα τό έτρεχα ώσαν πουλί· θα έπηγαίναμεν εις τόν πόλεμον· εγώ θα παρεκάλουν να με βάλουν εις την πρώτην γραμμήν, δια να πολεμήσω πρώτος. Όταν θα έπλησιάζομεν εις τὰ Γιάνινα ό στρατηγός θα έφώναζε: «Ποιος από σας έχει τό θάρρος ν' αναβή να στήσῃ την σημαίαν μας επάνω εκεί εις τό φρούριον;» Και θα έφώναζα προητέρα από όλους: «Εγώ στρατηγέ!» και θα έλάμβανα την σημαίαν, και θα έτρεχα, και θ' ανέβαινα εις τό φρούριον και θα έσταινα την ελληνικήν σημαίαν, και οι έχθροι θα έποροβολούσαν επάνω μου, κ' εγώ θα τους έφώναζα: «Πυροβολήτε! πυροβολήτε! άν θέλετε να εξοδεύσετε τὰ φυσέκια σας· έμέ δεν θα με πληγώσετε!» και θα έπέστρεφα ζωντανός εις τους συντρόφους μου, και θα μ' έπιλούσαν όλοι, και θα μοι έλεγαν: «Είσαι παληκάρη!» και θα μ' έφώναζαν. . . και θα μ' έφώναζαν. . . αλλά θαρρώ ότι με φωνάζουν. . . σταθήτε. . . σταθήτε. . . είναι ή μητέρα μου, και με φωνάζει να ένδυσθω δια να υπάγω εις τό σχολειόν. . . Αί! άς υπάγω

τώρα να μάθω γράμματα, και άν γίνω εικόςι ενός έτών, όσον είναι ό αδελφός μου, ώ άν γίνω! τότε βλέπετε! σεις οι όποιοι με κυττάζετε, πώς πολεμούν δια την ελευθερίαν! . . .»

ΑΙΜΥΓΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

Η Ελένη ήτο πείσιμον κοράσιον, και ήθελε να πράττῃ όχι εκείνο τό όποιον την συνέβαλευον οι μεγαλείτεροι της, αλλά εκείνο τό όποιον εκείνη ήθελε. Μίαν ήμέραν ή μήτηρ της την έστειλε να υπάγῃ εις έν μέρος, αλλά εκείνη δεν έπήγαίεν. Η μήτηρ της άπεφάσισε να την τιμωρήσῃ δια τήν διορθώσῃ από τό τρομερόν της έλάττωμα, άφου αί συμβουλαί της έως τώρα ουδέν κατώρθωσαν. Αλλά από την μεγάλην της λύπην, διότι ήναγκαζετο να τιμωρήσῃ την κόρην της, την όποιαν με τόσο φροντίδα ανέθρεψε, δια την όποιαν τόσοσ νύκτας ήγρύπνησε, την όποιαν ήγάπα τόσο πολύ, την κόρην της, την όποιαν ήλπικε να ίδῃ μετ' όλίγα έτη τόσοσ καλήν νεάριδα, από την μεγάλην της λαιπόν λύπην τῇ ήλθον δάκρυα εις τους όφθαλμούς. Η Ελένη άμα είδε τὰ δάκρυα εκείνα της μητρός της, τὰ όποια αυτή προσκάλει με τό πείσμά της, ήνώθηε πόσον κακή κόρη ήτο, ήνώθηε πόσον δυστυχῇ καθίστα την μητέρα της, και με δάκρυα και αυτή εις τους όφθαλμούς ώρμησεν εις την άγκάλην της μητρός της φωνάζουσα:— Συγχώρησον μοι, μήτε! πηγαίνα όπου με στέλλεις, συγχώρησον μοι.

Και πράγματι, τώρα πηγαίνει όπου την στέλλει ή μήτηρ της· είναι εύπειθής κόρη και ή κρυφή χαρά της μητρός της· δεν είναι διόλου πείσιμων, διότι τό πείσμα της έθεραπεύθη με τὰ δάκρυα της μητρός της.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Αντώνης είναι πλουσιόπαις, ό Κώστας είναι πτωχόπουλο.

— Πόσον ήθελα να ήμην βασιλεύς! λέγει ό Αντώνης.

— Κ' εγώ! λέγει ό Κώστας· και τί θάκαμες τότε σύ, Αντώνη;

Π. ΠΟΥΛΧΡΟΝΗΣ

Τί με κυττάζετε;

— Δεν θακάμα τίποτε, θα έδούλευαν οι άλλοι και θατρωγα εγώ. Άμ' εσύ;

— Εγώ; εγώ θαδίνω στη μάνα μου να τρώγῃ άσπρο ψωμί άν ήμην βασιλεύς! . . .

Η κυρία Δ* εισέρχεται μετά της εξαετούς

θυγατρός της Θελαίας εις έμπορικόν κατάστημα δια να τη αγοράσῃ μίαν κομπλιαν ως δώρον της πρωτοχρονιας.

Τί πολλοί κούκλαι! Άλλαι είναι ένδεδομέναι ως μεγάλαι κυρία, άλλαι πάλιν είναι μεγάλαι ως μικρά παιδία.

Άλλ' ή μικρά Θάλεια τās παρατηρεί με άδικοφρίαν. Έξερνα κατευθόνεται εις μίαν γωνίαν του καταστήματος, όπου εύρισκετο ώσαν περιφρονήμένος εις γέρον βακοςυλλέκτης.

— Μητέρα, λέγει ή μικρά Θάλεια, άγόρασέ μου αυτόν τόν πτωχόν γέροντα, ό οποίος τρεμουλιάζει από τó κρύο.. ή καυμένος! φαντάσου, μητέρα, πόσο θά εύχαριστηθή όταν θά είνε εις τό σπήτι μας και δέν θά κρυώνη πλέον και δέν θά του λείπη τίποτε πλέον!..

Ό μικρός Γιάννης έξυπνά μίαν πρωίαν κλαίον, κλαίον πολύ.

— Τι έχεις Γιάννη και κλαίεις; τόν έρωτά ή μητήρ του,

— Νά... είδα εις τόν ύπνον μου πώς ήμην αξιωματικός και πώς επήγαινα να πολεμήσω τὰ Γιάννινα... .

— Δοιπόν;

— Νά... και τώρα που έξυπνησα βρέθηκα μέσα τ την κλίνη μου Γιάννης πάλι!... .

Δύο παιδιά συνώμιλον. Έξ της όμιλίας των ήκούσαμεν τὰ έξής:

— Διατί ό άνεμος είνε κρύος τώρα τόν χειμώνα;

— Διότι κλείουν τὰ παράθυρα και δέν τόν άφίνουν να ζεσταθή.

Έν από τὰ παιδιά τής κυρίας Διογενίδου είνε πολύ όκνηρόν, άγαπή δέ περισσότερο από όλα τὰ πράγματα, και από τὰ γλυκίσματα και από τὰ παιγνίδια, τόν ύπνον.

— Πώς ήθελα να πεθάνω, μαμά, έλεγε πρωίαν τινά προς τήν μητέρα του.

— Καλέ, διατί τó λέγεις αυτό;

— Διότι, άπεκρίθη, άκουσα χθές κ' έλεγε ό παπούς πως ό θάνατος είνε ύπνος αιώνιος· και άμα απόθάνω δέν θά ήμπορής να με έξυπνάς πρωί πρωί από τās 9.

Δέν είνε καλόν να επιμένη τις και μάάλιστα όταν τόν συμβουλευούν μεγαλείτεροι. Εάν έρωτήσαστε τόν Σωτήριον θά σας τó όμολογήση διότι έπαθε μίαν νοστιμωτάτην ιστορίαν, πρό 2 ετών: Όλοι τόν συνεβούλευον να μη ανα-

γνώσκη βιαστικά, επειδή δέν ήτο ακόμη προχωρημένος· αυτός όμως επέμενε να μη πράττη τούτο, έως ότου έγένετο καταγέλαστος, και μάάλιστα τήν ήμέραν των έξετάσεων, ότε αναγνώσκων βιαστικά άντι ν' αναγνώση:

είνε γάιδαρς μεγάλος
γάιδαρς χονδροειδής

άνέγνωσε μεγαλοφώνως:

«είμαι γάιδαρς μεγάλος
γάιδαρς χονδροειδής.»

Δ. Κ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΣ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΓΩ

Ω! Τι άτυπόφορον παιδίον αυτός ό κύριος «Εγώ!» Αν τόν άπορεύωσι τὰ άλλα παιδιά, αν όμιλώσι μυστικά, αν γελώσι χωρίς αυτόν, τόν άκούετε με πρόσωπον σκυθρωπόν να φωνάζη: «Και εγώ;»

Προσφέρει τις κανέν δώρον εις ένα συμμαθητήν σας, ή τώ λέγει να υπάγη εις τήν οικίαν του δια να παίξωσιν όλίγον; «Και εγώ; και εγώ;» ψιθυρίζει με παραπονετικήν φωνήν ό κύριος «Εγώ.»

Αυτός ό «Εγώ» θέλει να είνε πανταχού, να τόν έρωτώσι δι' όλα, να τὰ γνωρίζη όλα.

Μη νομίσητε όμως ότε αν κανέν άλλο παιδίον τύχη να είνε λυπημένον θά τόν εύρη πρόθυμον φίλον. Όχι. Πρόκειται να κάμη χάριν τινα; Σιωπά. Πρόκειται να ώφελήση τινα; Όυτε φωνή ούτε άκρόασις; Πρόκειται να παρηγορήση τινα; Τότε δέν άκούεται.

Αυτός ό κύριος «Εγώ» είνε παρών εις πάνσαν χαράν, άλλ' άπόν εις πάνσαν λύπην.

Πώς σας φαίνεται, και ποιος θέλει να τώ όμοιάση;

Όχι βέβαια σύ, μικρέ μου αναγνώστα, ούτε σύ, μικρά μου αναγνώστρια.

Αυτή ή λέξις «Εγώ» ποτέ να μη έλθη εις τὰ χείλη σας με τó όλέθριον και γελοϊον αίσθημα τού έγωϊσμού και τής ζηλοτυπίας.

Όταν πρόκειται ποίος να είνε επιμέλεστος του σχολείου, ποίος να εύχαριστή περισσότερον τήν μητέρα του, ποίος να είνε καλύτερον, αγαθότερον, φρονιμώτερον παιδίον τότε μόνον φωνάζατε δυνατά: Εγώ! Εγώ! Εγώ!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ό φιλάργυρος δέν τολμά να άγγιση τὰ χρήματά του, είνε άπλούς φύλαξ αυτών, και ώς μόνον του δικαίωμα θεωρεί να τὰ βλέπη. Τι ώφελείται από τήν φιλαργύριαν του;

Οί άρχαίοι έλεγον: «δαπανώμενος έρ' ε μη

δει, όλίγος έση έρ' ε δει» δηλαδή αν έξοδεύης τόν καιρόν σου είτε τὰ χρήματά σου είτε τὰ παιδιά σου άλλο εκεί όπου δέν πρέπει, δέν θά έχρης όταν πρέπει.

Τα βιβλία τὰ όποια μάς διασκαδάζουν εν φ συγχρόνως μάς διδάσκουν όμοιάζουν με όπωρικόν εύχάριστον συγχρόνως και θρηπτικόν.

Ζητούμεν συγγνώμην παρά των μικρών μας συνδρομητών και παρά των κκ. άναποκριτών μας δια τήν βραδύτητα τής διανομής του φυλλαδίου τούτου, ήτις προήλθεν εκ τής έπιδραδύσεως τής έκτυπώσεως αυτού. Έβράδυνε δε ή έκτύπωσις διότι ήτο άδύνατον να γίνη πρό τής πρώτης του άρξαμένου μηνός Ιανουαρίου, άγνώστω όντος ήμιν εισέτι, μέχρι τής ήμέρας εκείνης, πόσα αντίτυπα έπρεπε να έκτυπώσωμεν περισσότερα των κατά τó παρελθόν έτος. Τού λοιπού όμως θά γίνηται ή διανομή έγκαίρως.

Τό τομίδιον, όπερ ύπεσχέθημεν ότι θά δωρήσωμεν προς τούς συνδρομητάς τούς έγγραφέντας μέχρι τής πρώτης Ιανουαρίου ε. ε. έλπίζομεν ότι θά κατορθωθή να είνε έτοιμον περί τὰ τέλη του μηνός τούτου, όπως διανεμηθή μετ' του δευτέρου φυλλαδίου «τής Διαπλάσεως» προς τούς άποκτησαντας ήδη τó δικαίωμα να τó λάβωσι δωρεάν δηλαδή προς εκείνους εκ των συνδρομητών μας των όποιων τó αντίτιμον τής συνδρομής έφθασεν εις τó Γραφείον μας πρό του Ιανουαρίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

κ. Α. Χ. Κωνσταντινούπολιν. Δέν σας άπνητήσαμεν δι' ιδιαιτέρας έπιστολής, διότι άπεφασίσαμεν να καθιερώσωμεν από τούδε μίαν στήλην «τής Διαπλάσεως» δια τās άπαντήσεις εκείνας, αήτινες, καθ' γενικόν χαρακτήρα φέρουσαι, θά ενδιαφέρωσιν όλους τους αναγνώστας μας και θά είνε ώφελίμον ν' αναγνώσκωνται υπό πάντων των συνδρομητών μας, μετ' των όποιων θά κρατώμεν από τούδε σύνταμον άλληλογραφίαν. Εύχαριστως λοιπόν σας λέγομεν ότι τó διηγημάσιον του υίου σας είνε καλόν, ως προς τήν ήλικίαν του, και έάν, καθώς λέγει, είνε πρωτότυπον, πρέπει να τόν ενθαρρύνετε να γράφη, άλλ' είνε άκατάλληλον δια «τὴν Διάπλασιν.» Μη νομίζετε ότι δια παιδία άρμόζει τὰ παιδία να γράφωσι δυστυχώς εν Έλλάδι έπεκράτησε τιαύτη ιδέα, και πολλοί εκ των λογίων μας δέν καταδέχονται να γράφωσι δια παιδία· άλλ' εν Εύρώπῃ πάντες σφεδρόν οι έχοι συγγραφείς έγραψαν και γράφουσι δια παιδία.

κ. Α. Π. Είς Καλοκάριον. Σας εύχαριστούμεν δια τās ευμενείς κρίσεις σας. Εύτυχώς και εν Ανατολή και προς άπόδειξιν ήδού εν περιλήψει τι μάς γράφει ή εν Άμισσώ συνδρομητέρα μας Δ' Α. Γ. Κοδσωμλάση: «Τῆ άχωρίστῃ μου φίλῃ «Διαπλάσει»! Όσοκις έδεικνον εις τās χείρας παιδιών, τὰ όποια γνωρίζουσι τήν γαλλικήν ή άγγλικήν γλώσσαν, περιοδικά με ώραιάς εικονογραφίας και με ώραια περιεχόμενα, όπως μοι έλεγον τὰ εύτυχῆ εκείνα παιδία, έλυπούμην πολύ και έλεγον κατ' έμαυτήν: Διατί άρά γε να μη υπάροχαι και εις τήν γλώσσάν μας τιαύτα περιοδικά; Ό πατήρ μου μοι έδεικνε τότε διάφορα ελληνικά περιοδικά, έγώ δέ μολονότι τ' ανέγινωσκον με μεγαλήν προθυμίαν, εν τούτοις δέν ήσθάνόμην κάμμιαν εύχαρίστησιν. Και ήτο έπίμονον, διότι δέν ήσαν παιδικά, δέν τὰ ήνόουσι, ένφ' τὰ άλλόγλωσσα εκείνα και εκ μόνης τής θέας των έκίνουν τó ενδιαφέρον μου. Κατ' εύτυχίαν πρό σινος περιήλθεν εις χείρας μου εν φυλλαδίον «τής Διαπλάσεως» και τότε ήνόησα ότι τούτο τó περιοδικόν ήτο κατάλληλον δι' έμέ και ένεγράφησιν συνδρομητέρα έπέτος δε και πολλάς άλλας όμηλικίας μου ενέγραφα. Εύχομαι δε από τήν γωνίαν ταύτην του Εύξείνου Πόντου, όπως και άλλα κορμία, πρό πάντων δε τὰ εν τῆ δούλῃ Έλλάδι, όπου υπάρχει πολύ περισσότερα άνάγκη τιαύτα περιοδικά, με μιμηθώσι και ότω κατορθωθῆ και εκείνο, τó όποιον με άτυπομονήσιον περιμένα: ή διε του μηνός έκδοσις «τής Διαπλάσεως».

κ. Α. Σ. Πάρον. Τα θαύματα του κόσμου ήσαν έπαξίως τώρα: Αί πυραμίδες τής Αιγύπτου, ή τάφος του Μανώλου βασιλέως τής Καρίας, ό ναός τής Αρτέμιδος εν Έφέσῃ, οι κρημαστοί κήποι τής Βαθυλώνος, ό κολοσσός τής Ρόδου, τó χρυσελεφάντινον άγαλμα του Όλυμπίου Αϊός, και ό φάρος ό Ιδρυθείς υπό του βασιλέως τής Αιγύπτου Πτολεμαίου του Φιλαδέλφειος· άγδον δε θαύμα του κόσμου εισθε ήμεις, ό όποιος έχετε τήν άφέλειαν να μάς γράψητε: «Θέλω

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΞΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ τοῦ προσεχῶς φυλλαδίου θὰ δημοσιεύω-
μεν τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν κατ' ἄλφ α β γ δ ε ς ζ η τ κ
κὴν τῶν ἐπιωνύμων τῶν. — Θὰ δημοσιεύω-
μεν δὲ τὰ ὀνόματα μόνον ἐκείνων ἐκ τῶν συν-
δρομητῶν μας, οἵτινες θὰ μᾶς ἀποστέλλωσιν
ἀλλοθότους τοῦλάχιστον τὰς ἡμισσίας
ἡσείας πλέον μίξ ἐκαστοῦ φυλλαδίου.

1

Ἐλλετούμωτον

*η—ξ*ο—ύ*ε*η*α*ο* — *η*έ—δ*ύ*ο* — d*ά*ε*υ*ε
— *ά* — ξ*ι*α*, — *ί*ο — αὔ*αι — εἴ*αι — η — *η*η
— *ά*ω* — *ω* — *υ*ο*η*ά*ω*

2

Ποῖον ὄπωρον εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον καθιστάμε-
νον λεπτὸν δὲν διατρεῖ διόλου τὴν ἀρχικὴν τοῦ
οὐσίαν;

3

Ποῖα εἶνε τὰ μῆλα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια καὶ τὸ λα-
μαργότερον παιδίον, ἐνῶ τὸ ἔχει πάντοτε πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν του, δὲν δύναται νὰ τὰ φάγῃ;

4

Ποῖον εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τρώγει χωρὶς νὰ ἔχη
στόμα;

5

Τί θεὸς ἦτο ὁ Ἄρκοκράτης, καὶ πῶς ζωγραφίζεται;

6

Ποῖος ἐκ τῶν λαθόντων μέρος εἰς τὴν ἑλληνικὴν
ἐπανάστασιν λέγεται μὲν ὁ χεῖρ, καὶ διατῖ;

7

Δύο σύνδεσμοι τὸ πρῶτον μέρος μου ἀποτελοῦν,
τὸν θεὸν παρουσιάζει τῶν μεγῶν τὸ δευτέρον μου.
Κ' εἶνε ἦρωας, ἦρωας μέγας, ἔνδοξος τὸ σύνολόν μου.
Καὶ τ' ἀνδραγαθήματά μου τὰ πελάγη ἀντιλαλέουν.
?

ΑΥΞΕΙΣ

50 Ὁ πρᾶττων τι πρὶν ἢ σκερθῆ ὁμοιάζει πρὸς τὸν
ἐπιχειροῦντα ταξιδίον ἄνευ πρῆτοιμασίας. — 51 Ὁ

ψέσσης δὲν γίνεται πλέον πιστευτὸς οὐδ' ὅταν λέγῃ
ἀληθῆ. Τὸ ψέδος ὁμοιάζει πρὸς τὴν πλῆγην, ἥτις καὶ
θεραπευομένη ἐγκαταλείπει σημεῖα τῆς ὑπάρξεώς της.
52 Ὅσι ἀμφοτέροι λευκανοῦσι: ὁ μὲν τοὺς τοίχους
τὸ δὲ τὰς τρίγας. — 53 Ὁ Σόλων. — 54 Ψαρὰ —
Ἄραψ. — 55 Αἱ λέξεις ὄχλος, ἄλλος ἔρπω ἀναγραμ-
ματιζόμεναί γίνονται χλόος, λάλος, βέπω. — 56 Ἡ
Ῥώμη. — 57 Τὸ κεφάλι τοῦ τυροῦ. — 58 Χειμῶν.
— Λειμῶν.

ΛΥΤΑΙ

Κυρίαί: Καλυψὼ Χ. Δραγάτη, Ἀλεξάνδρα Α.
Κωστή, Μαρία Βουσκουδάκη, Ἀτλάνη Βαλάση, Ἄγ-
να Σεριφεύτου, Κορνηλία Θ. Κωνσταντινίδου, Ἰωάν-
να Πανούτσου, Ἐλένη Α. Οἰκονομοπούλου, Ἐλένη Κ.
Κυθωνάκη, Βάγια Ἰωαννίδου, Αἰκ. Κόλλα, Μάρικα
Δελφου, Ἐλένη. . . . — Εὐανθία Χούπη (Πειραιῶς),
Αἰκ. Κ. Τζάβρη (Τριπόλεως), Εἰσιόβη Κ. Θεοφίλου
(Μυριοφύτου), Κατίνα Πασχαλινοπούλου (Ἄργους).

Κύριοι: Γ. καὶ Α. Χέλιμος, Γ. Γ. Μιχαλόπουλος,
Δ. καὶ Κ. Βουρνάζος, Ἐμμ. Χ. Δραγάτης, Πέτρος
καὶ Αεονάρδος Σειβας, Νικήτας, Β. Παπακωνσταντίνου,
Ἄγγελος Κ. Σακελλαριάδης, Βασίλειος καὶ Γεώρ-
γιος Α. Οἰκονομοπούδος, Ἐμμ. Γ. Ἀντωνιάδης, Μα-
ρούλλα Α. Οἰκονομῶς, Αουδοκίος Νικολάδης, Σεδ.
Μ. Μπούκας, Δημ. Γ. Παπαδιαμαντάπουλος, Γ. Κ.
Δαμπαδρίου, Μίνως καὶ Σόλων Κ. Κυθωνάκης, Γ.
Τσοκόπουλος, Γ. Παπαδόπουλος, Δ. Γ. Καλογερόπου-
λος, Γ. Δαμαλάς, Γ. Κόλλας, Π. Καμάρινος, Κ. Π.
Ζάβαλης. — Φώτιος Π. Σουλιάδης, Δ. Μ. Δρίδας, Λεω-
νίδας Κουδελῆς (Ναυπλίου), Γ. Κ. Τζάβας, Γ. Ν.
Τζουρντῆς, Γ. Γ. Γεωργίου (Ἰθάκης), Ν. Ζαχειρίου
(Κορίνθου), Π. Α. Μεντώρος (Τριπόλεως), Ἀλέξ. Γ.
Γεωργιάδης (Κωνσταντινουπόλεως).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΔΕΝ ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΩΝΤΑΙ ΤΟΥ ΔΟΗΠΟΥ
ΕΝ «ΤΗΙ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντες δύο
τόμοι «τῆς Διαπάλασεως τῶν Παι-
δων», τῶν ἐτῶν 1879 καὶ 1880.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας. Ἐκαστος τό-
μος τιμᾶται: ἄδειος μὲ ὠραῖον
ἐξώφυλλον φρ. 2 1/4 χαρτοδεμέ-
νος φρ. 3 1/2 χρυσοδεμένος φρ. 5.

— Οἱ δύο τόμοι συνεραμμένοι εἰς ἓν τεύχος: ἄδειος μὲ ὠραῖον ἐξώφυ-
λλον φρ. 5, χαρτοδεμένον φρ. 6, χρυσοδεμένον φρ. 8. — Ἀποστέλλονται οἱ τόμοι οὗτοι καὶ διὰ τοῦ ταχυ-
δρομείου, εἰάν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν ἀποσταλῶσι καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἀνερχόμενα δι' ἕκαστον τόμον:
ἄδειος εἰς λεπτὰ 30, δεδεμένον εἰς λεπτὰ 50. Διὰ δὲ τοὺς συνεραμμένους ἄδειους εἰς λεπτὰ 50, καὶ
δεδεμένους εἰς λεπτὰ 60.

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ συνδρομηταὶ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, προκαταβάλλουσιν ὅμως ὀλόκληρον τὴν
ἐτήσιον συνδρομὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ πρέχοντος ἔτους.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
καὶ
ΜΟΝΟΝ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ » 3

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας 10—12 συνδρομὰς στέλλεται ἐν φύλλον ΔΩΡΕΑΝ καθ' ὅλον
τὸ ἔτος. Ἀφίεται δ' ἕκπτως δραχμῶν 20 ἐπὶ ταῖς 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν
10. — Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων ἑλληνικῶν, γαλλικῶν καὶ ἀγγλικῶν· εἰάν δὲ εἶνε
πολλοὶ διὰ χαρτονομισμάτων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς Ἰονικῆς, δι' ἐπιταγῶν, διὰ χρυσῶν νο-
μισμάτων. Διευθύνονται δὲ ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν «τῆς Διαπάλασεως τῶν Παιδῶν.»

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» οἶκός Ἐρμού, ἀριθ. 72, πρὸ τῆς Κακικηρίας, ἐν Ἀθήναις.